

Sygnatura akt: V GC420/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Kalisz, dnia 13 października 2016r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w V Wydziale Gospodarczym w składzie:

Przewodniczący: SSR Robert Roliński

Protokolant:Paulina Frelicka

po rozpoznaniu w dniu 06.10.2016r. w K.

na rozprawie sprawy

z powództwa: (...) z/s w K.

przeciwko: Wytwórni (...) Sp. z o. o. z/s w Z.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej **Wytwórni (...) Sp. z o. o. z/s (...)** powódki **(...) z/s w K.** kwotę 50 743,21 zł (pięćdziesiąt tysięcy siedemset czterdzieści trzy złote dwadzieścia jeden groszy) wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwot:

- 9 668,89 zł od dnia 28.09.2015r. do dnia zapłaty;

- 13 701,97 zł od dnia 29.09.2015r. do dnia zapłaty;

- 12 026,36 zł od dnia 15.10.2015r. do dnia zapłaty;

- 7 752,15 zł od dnia 26.10.2015r. do dnia zapłaty;

- 7 593,84 zł od dnia 29.11.2015r. do dnia zapłaty;

2. zasądza od pozwanej **Wytwórni (...) Sp. z o. o. z/s w Zielonej (...)** powódki **(...) z/s w K.** kwotę 9 755 zł (dziewięć tysięcy siedemset pięćdziesiąt pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 7 217 zł (siedem tysięcy dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

3. nakazuje pobrać od pozwanej **Wytwórni (...) Sp. z o. o. z/s w Zielonej G.** na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Kaliszu kwotę 1 902,19 zł (jeden tysiąc dziewięćset dwa złote dziewiętnaście groszy) tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Sygn. akt V GC 420/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 03 lutego 2016 roku powódka (...) z siedzibą w K. wniosła o zasądzenie od pozwanej Wytwórni (...) Spółka z o.o. z siedzibą w Z. kwoty 50.743,21 złotych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 9.668,89 zł. od dnia 28.09.2015r. do dnia zapłaty; od kwoty 13.701,97 zł. od dnia 29.09.2015r. do dnia zapłaty; od kwoty 12.026,36 zł. od dnia 15.10.2015r. do dnia zapłaty; od kwoty 7.752,15 zł. od dnia 26.10.2015r. do dnia zapłaty i od kwoty 7.593,84 zł. od dnia 29.11.2015r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu pełnomocnik powódki wskazał, iż pozwana zamawiała u powódki za pośrednictwem A. K. materiały elektryczne. (...) te były wykorzystywane do realizacji inwestycji finansowej przez pozwaną. Powódka dostarczała pozwanej towar, którego ilość i rodzaj został wyszczególniony w wystawionych fakturach VAT. Towar został w całości wydany pozwanej, co potwierdzają podpisy składane przez pracownika pozwanej. Pozwana w wyznaczonym terminie nie dokonała zapłaty.

(pozew k. 2-5 akt)

W dniu 15 lutego 2016 roku Referendarz Sądowy wydał w sprawie Nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym nakazał pozwanej, aby zapłaciła powódce kwotę dochodzoną pozwem wraz z ustawowymi odsetkami oraz kosztami procesu.

W przepisany terminie pozwana wniosła sprzeciw od w/w nakazu zapłaty, w którym przedmiotowy nakaz zapłaty zaskarżyła w całości i wniosła o oddalenie powództwa w całości. Ponadto pozwana wniosła o zawieszenie postępowania do czasu zakończenia postępowania karnego prowadzonego po sygn. akt PR 2 Ds 8/2006 przez Prokuraturę Rejonową w Zielonej Górze.

W uzasadnieniu pełnomocnik pozwanej wskazał, m.in. iż pozwana została wprowadzona w błąd przez powódkę, powódka o tym błędzie wiedziała, sama go wywołała, a błąd był istotnym elementem wiedzy i woli pozwanej, bowiem gdyby pozwana wiedziała o zawyżeniu przez powódkę cen oferowanych towarów, wówczas nie podpisywałaby faktur. Ponadto pełnomocnik pozwanej podniósł, iż A. K. otrzymał od pozwanej upoważnienie do zamawiania niezbędnych do wykonania zlecenia materiałów, przy czym upoważnienie to przewidywało, że łączny koszt tych materiałów nie przekroczy kwoty 200.000 zł. A. K. sprawdzał zgodność i ilość przywiezionego towaru z zamówieniem, natomiast nie miała miejsca sytuacja, jakoby pozwana konsultowała z A. K. ceny wyszczególnionych na fakturach towarów, a następnie je akceptowała.

(sprzeciw od nakazu zapłaty k. 32-36 akt)

Postanowieniem z dnia 05 kwietnia 2016r. Sąd Rejonowy w Kaliszu oddalił wniosek pozwanej w przedmiocie zawieszenia postępowania.

W piśmie z dnia 23 maja 2016r. pełnomocnik powódki podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie.

(pismo k. 108-110 akt)

Z kolei w piśmie z dnia 16 sierpnia 2016r. pełnomocnik pozwanej poinformował Sąd, iż pozwana na mocy oświadczenia z dnia 11 sierpnia 2016r. uchyliła się od skutków prawnych wszelkich oświadczeń woli złożonych powódce w okresie od stycznia do listopada 2015r., a dotyczących umów sprzedaży na materiały elektryczne. Podstawą do złożenia w/w oświadczenia był błąd co do treści czynności prawnych dotyczący ceny sprzedaży. Ponadto pełnomocnik pozwanej podniósł, że w/w oświadczeniu pozwana złożyła powodowi oświadczenie o potrąceniu kwoty wynagrodzenia powoda tj. 5.237,66 zł. z kwotą świadczenia należnego pozwanej tj. kwotą 233.771,32 zł.

(pismo k. 161-163 akt)

W piśmie z dnia 30 sierpnia 2016r. pełnomocnik powódki podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie, kwestionując jednocześnie skuteczność złożonego przez pozwaną oświadczenia z dnia 11 sierpnia 2016r.

(pismo k. 181-187 akt)

Z kolei w piśmie z dnia 28 września 2016r. pełnomocnik pozwanej podniósł, iż pozwana wykryła błąd pod koniec listopada 2015r. po przeprowadzeniu rozmowy z A. K., wówczas podejrzenie pozwanej wzbudziła wartość dokonanych zamówień i wtedy też poddała analizie transakcje z powódką w tym porównała ceny z cenami internetowymi.

(pismo k. 212-214 akt)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny .

Powódka (...) z siedzibą w K. jest podmiotem gospodarczym wpisanym do rejestru przedsiębiorców prowadzonym w ramach Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...).

Pozwana Wytwórnia (...) Spółka z o.o. z siedzibą w Z. prowadzi działalność gospodarczą, której przedmiotem jest obróbka mechaniczna elementów metalowych i jest wpisana do rejestru przedsiębiorców prowadzonego w ramach Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...).

(dowód: odpis z Rejestru Przedsiębiorców KRS powódki k. 7 akt; informacja

odpowiadająca odpisowi aktualnemu z Rejestru Przedsiębiorców KRS

pozwanej k. 8-10 akt)

Powódka (...) z siedzibą w K. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zawarła z pozwaną Wytwórnią (...) Spółka z o.o. z siedzibą w Z. umowy kupna-sprzedaży. W imieniu pozwanej rzeczy zamawiał i odbierał A. K.. Przedmiotem umowy były materiały elektryczne wykorzystywane w procesie wymiany instalacji elektrycznej w halach należących do pozwanej.

(okoliczność bezsporna)

Z tytułu zawartej umowy oraz dostarczonych i odebranych przez pozwaną materiałów powódka wystawiła m.in. następujące faktury VAT:

- faktura VAT nr (...) z dnia 28.08.2015 roku na kwotę 14.148,23 złotych,
- faktura VAT nr (...) z dnia 29.08.2015 roku na kwotę 13.701,97 złotych,
- faktura VAT nr (...) z dnia 14.09.2015 roku na kwotę 12.026,36 złotych,
- faktura VAT nr (...) z dnia 25.09.2015 roku na kwotę 7.752,15 złotych,
- faktura VAT nr (...) z dnia 29.10.2015 roku na kwotę 7.593,84 złotych,

Wymienione faktury zostały odebrane i podpisane przez pracownika pozwanej A. P., która nie weryfikowała faktur, odbierała je potwierdzając je swym podpisem. Towar dostarczany był przez pracownika powódki J. K., który dostarczał faktury pozwanej.

(dowód: faktura VAT nr (...) z dnia 28.08.2015 roku wraz z listą dokumentów k.

11-12 akt; faktura VAT nr (...) z dnia 29.08.2015 roku wraz z lista

dokumentów k. 13 akt; faktura VAT nr (...) z dnia 14.09.2015 roku wraz z

listą dokumentów k. 14 akt; faktura VAT nr (...) z dnia 25.09.2015 roku

wraz z lista dokumentów k. 15 akt; faktura VAT nr (...) z dnia 29.10.2015

roku k. 16 akt; zeznania świadka A. P. e-protokół z dnia

11.07.2016 roku 00:10:00 min.; zeznania świadka J. K. e-protokół z

dnia 11.07.2016 roku 00:56:41min.; zestawienie faktur k. 45-46 akt)

Powódka przygotowała ofertę cenową na pierwszy etap robót, dotyczyła ona oświetlenia i lamp. Oferta ta została zaakceptowana. Na inny towar nie było robionej oferty ponieważ powódka nie otrzymała takiej prośby ze strony pozwanej.

(dowód: zeznania świadka M. L. e-protokół z dnia 11.07.2016 roku

01:23:18 min.)

Powódka, nie zapewniła pozwanej, że ceny oferowanego towaru będą cenami internetowymi.

(dowód: zeznania prezesa pozwanej P. K. e-protokół z dnia 06.10.2016

roku 00:52:06 min.)

A. K. z prezesem pozwanej spółki (...) uzgadniali zasadność określonych zakupów. Faktury, które zostały wystawione przez powódkę zostały zweryfikowane przez A. K. i P. K.. A. K., zgodnie z ustną umową z pozwaną miał gwarantować rabaty od cen internetowych w wysokości 30 do 70%.

(dowód: zeznania świadka A. P. e-protokół z dnia 11.07.2016 roku

00:23:33min.; zeznania świadka A. K. e-protokół z dnia

11.07.2016 roku 00:30:39 min.00:40:34 min.; korespondencja e-mailowa k. 20

akt)

W maju 2015 roku zakupione przez pozwanego u powoda szyny miedziane w ocenie prezesa pozwanej P. K. były za drogie. Kolejne szyny zamówił więc w innej firmie. Pomimo tej sytuacji prezes pozwanej zdecydował się na zamawianie towaru u powódki.

(dowód: zeznania świadka A. K. e-protokół z dnia 11.07.2016 roku

00:40:34 min.

zeznania świadka M. L. e-protokół z dnia 11.07.2016 roku

01:09:22 min.

zeznania prezesa pozwanej P. K. e-protokół z dnia 06.10.2016

roku 00:21:35 min.)

Pismem z dnia 30 listopada 2015 roku powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 55.222,55 złotych w terminie 5 dni od daty otrzymania wezwania do zapłaty. W odpowiedzi pozwana pismem z dnia 08 grudnia 2015 roku, które zostało doręczone powódce w dniu 10 grudnia 2015 roku odmówił zapłaty żądanej kwoty twierdząc, że pozwana nigdy nie zamawiała przedmiotowych towarów, nie odbierała ich, nie sprawdzała ich ilości oraz jakości.

(dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 30.11.2015 roku k. 17 akt; pismo pozwanej z dnia

08.12.2015 roku k.18 akt)

W dniu 31 grudnia 2015r. pozwana wyksięgowała faktury kontrahenta A- (...) S.A. w łącznej wysokości 55.222,55 zł. brutto.

(dowód: k.85-96 akt)

Postanowieniem z dnia 29 stycznia 2016 roku Prokurator Prokuratury Rejonowej w Zielonej Górze odmówił wszczęcia śledztwa w sprawie mającego miejsce w okresie od listopada 2014 roku do września 2015 roku w Z., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzenia pozwanej do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym w postaci kwoty 233.771,32 złotych poprzez wprowadzenie przedstawicieli pozwanej w błąd odnośnie rzeczywistej wartości towarów użytych do wykonania zleconych prac remontowo – budowlanych, wobec stwierdzenia braku znamion czynu zabronionego.

(dowód: postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa z dnia 29.01.2016 roku k. 49-51

akt)

Pismem z dnia 11 sierpnia 2016 roku pozwana powołując się na błąd co do treści czynności prawnej dotyczący ceny sprzedaży towarów uchyliła się od skutków prawnych wszelkich oświadczeń woli złożonych w okresie od stycznia do listopada 2015 roku, dotyczących umów sprzedaży materiałów elektrycznych. Jednocześnie oświadczyła, że faktury VAT nr (...) na łączną kwotę 50.743,21 złotych są zawyżone o kwotę 45.505,55 złotych i jako należną kwotę z tytułu w/w faktur przyjęła kwotę 5.237,66 złotych. Ponadto wezwała powódkę do zwrotu kwoty 233.771,32 złotych tytułem zwrotu świadczenia nienależnego. Potrąciła przedmiotową kwotę z kwotą należną z tytułu faktur VAT i wezwała powódkę do zapłaty kwoty 228.533,66 złotych.

(dowód: oświadczenie z dnia 11.08.2016 roku k. 164-165 akt)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych w sprawie dokumentów na kartach 7 – 18:20; 45-46; 49-51; 85-96, 164 - 165. Dokumenty te, w ocenie Sądu nie budzą wątpliwości co do ich rzetelności i zgodności z treścią łączącego strony stosunku prawnego, albowiem ich treść i autentyczność nie była przez strony kwestionowana, a w toku postępowania nie pojawiły się żadne okoliczności rzutujące na ich autentyczność.

Ponadto sąd ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o zeznania świadków A. P., J. K. i M. L. bowiem w sposób logiczny, spójny i rzeczowy uzupełniły materiał dowodowy oparty na dokumentach. Z kolei Sąd dał wiarę zeznaniom A. K. w części w jakiej są one zgodne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Sąd natomiast nie dał wiary zeznaniom tego świadka, iż w ogóle nie sprawdzał cen i ich nie akceptował, gdyż pracuje od rana do wieczora bowiem świadek sam przyznał na rozprawie, że były konsultowane ceny lamp z panem K. .

Ponadto Sąd dał wiarę tylko częściowo zeznaniom prezesa pozwanej P. K. bowiem w tej części w świetle całokształtu okoliczności faktycznych sprawy zasługiwały na uwzględnienie, natomiast odmówił wiary jego zeznaniom w tej części, w której twierdził on, że nie uzgadniał z A. K. zasadność określonych zakupów, że nie weryfikował faktur oraz że dał mu wolną rękę. Wskazać bowiem należy, iż zeznania te są sprzeczne z zeznaniami świadków oraz pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w tym miejscu warto zwrócić uwagę na fakt, iż prezes pozwanej po stwierdzeniu, iż cena szyn miedzianych jest za wysoka kolejne szyny zakupił u innego podmiotu, co jednakże nie spowodowało przerwania współpracy z powódką. Zeznania te zawierają również wewnętrzne sprzeczności, bowiem prezes pozwanej zeznaje, iż „nie miał świadomości, że faktury osiągnęły taką wartość” podczas, gdy w innym miejscu zeznaje, iż „przekazywałem zeskanowane oryginały faktur panu K.”. Zatem miał on wiedzę, co było przedmiotem danej faktury. W innym miejscu zeznaje, iż „nie było w firmie pozwanej nikogo kto był odpowiedzialny za merytoryczne sprawdzenie faktur”, zaś w innym miejscu stwierdza, iż „przekazywał faktury do pana K. celem sprawdzenia”. Ponadto sąd nie dał wiary zeznaniom prezesa pozwanej jakoby księgowa, która podpisała odbiór faktur nie była do tego upoważniona bowiem twierdzenia te nie znajdują potwierdzenia w świetle zgromadzonego materiału dowodowego.

Sąd jakkolwiek dopuścił dowód z dokumentu znajdującego się na k-19 akt, jednakże nie poczynił na jego podstawie ustaleń faktycznych bowiem nie zawiera oznaczenia danych, które umożliwiły by pozytywna weryfikację tego dokumentu ze względu na przedmiot sprawy.

Sąd oddalił wniosek pozwanej o ponowne przesłuchanie świadka A. K. mając na uwadze art. 217§3 k.p.c. bowiem treść zeznań tego świadka z dnia 11.07.2016r. dotyczy także okoliczności wskazanych przez pozwaną w tym wniosku dowodowym.

Sąd oddalił wniosek pozwanej o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego bowiem ze względu na okoliczności na które ten dowód miałby być przeprowadzony uznał, że przeprowadzenie tego dowodu nie jest istotne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo zasługuje na uwzględnienie, co do zasady i co do wysokości. Bezsporny w sprawie pozostawał fakt, że ramach współpracy handlowej pozwana pozostawała w powódki w stałych stosunkach gospodarczych przez kilka miesięcy. W ramach tej współpracy pozwana kupowała od powódki materiały elektryczne. Za część faktur pozwana zapłaciła dokonując stosownych przelewów. Natomiast za sporne faktury pozwana odmówiła zapłaty wskazując, że ceny materiałów zostały zawyżone na skutek podstępnych i zamierzonych działań powódki.

Zatem należy uznać, że strony przedmiotowego sporu łączyła umowa kupna – sprzedaży. Zgodnie z art. 535 § 1 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzecz i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Przy umowach sprzedaży stosunek zobowiązaniowy łączący strony jest ściśle zindywidualizowany. Z samej istoty umowy sprzedaży wynika, iż opiera się na stosunku wzajemnych świadczeń wierzyciela oraz dłużnika. Świadczenie jest wzajemne, gdy spełnienie świadczenia przez jedną ze stron rodzi określony obowiązek po drugiej stronie stosunku zobowiązaniowego. Przy czym przepisy kodeksu cywilnego dotyczące umów wzajemnych nie wymagają, aby świadczenia stron były obiektywnie równoważne. Interesy stron przed skutkami kwalifikowanej dysproporcji świadczeń zabezpiecza art. 388 k.c. dotyczący wзыску. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2004 III CK 47/03 [legalis](#)). W przypadku umowy sprzedaży, przeniesienie własności rzeczy i jej fizyczne wydanie wiąże się z obowiązkiem jej odebrania, a co za tym idzie zapłacenia określonej przez strony ceny. Mimo, iż w sprawie pozwana zawierała umowy za pośrednictwem A. K., to nie zmienia to faktu, iż stroną stosunku zobowiązaniowego była pozwana. W pismach procesowych, zeznaniach prezesa pozwanej (k. 224 akt) bezspornie ta okoliczność została potwierdzona. Ponadto skutek taki wynika bezpośrednio z literalnego brzmienia art. 95 § 2 k.c., zgodnie z którym czynność prawna dokonana przez przedstawiciela w granicach umocowania pociąga za sobą skutki bezpośrednio dla reprezentowanego.

Powódka w toku procesu wykazała zasadność dochodzonej pozewm wierzytelności zarówno co do świadczenia głównego jak i należności ubocznych tj. roszczenia o zapłatę odsetek. Okoliczność, iż towar został wydany i odebrany przez pozwaną nie budzi wątpliwości. Z kolei dołączone do pozwu dokumenty w postaci faktury VAT nr (...) z dnia 28 sierpnia 2015 roku, (...) z dnia 29 sierpnia 2015 roku, (...) z dnia 14 września 2015 roku, (...) z dnia 25 września 2015 roku, (...) z dnia 19 października 2015 roku w zakresie wynikających niej cen towarów zostały pozytywnie zweryfikowane w świetle poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych. Wysokość dochodzonego roszczenia co do należności głównej w kwocie 50.743,21 złotych wynika z w/w faktur VAT, zaś wysokość roszczenia o zapłatę odsetek wynika wprost z art. 481 § 1 k.c. W myśl tego przepisu jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W przypadku, gdy stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona należą się odsetki ustawowe, jednakże w wyniku nowelizacji art. 481 § 2 k.c. od dnia 01 stycznia 2016 roku są to odsetki ustawowe za opóźnienie, jeżeli strona powodowa takie żądanie zgłosi. W tym miejscu należy wskazać, iż zasądzając odsetki ustawowe sąd miał na uwadze, że takiego żądania powódka nie zgłosiła wobec czego zasądził je stosując art. 359 k.c., uznając, iż w związku z treścią pozwu wniesionego po dniu 01 stycznia 2016r. powódka domaga się zasądzenia odsetek ustawowych wg stawki wynikającej z treści art. 359 k.c.

Istota art. 481 k.c. opiera się na założeniu, iż w przypadku opóźnienia się dłużnika ze spełnieniem świadczenia pieniężnego po stronie wierzyciela powstaje uprawnienie do naliczania odsetek w ustawowej wysokości. Dla skuteczności naliczania odsetek decydujący jest moment ustalenia wymagalności świadczenia głównego, wynika to

z literalnego brzmienia art. 481 § 1 k.c., w którym ustawodawca przyjął, iż decydującym momentem naliczania odsetek jest moment opóźnienia w spełnieniu świadczenia głównego. Zatem roszczenie o zapłatę odsetek powstaje z momentem opóźnienia spełnienia świadczenia głównego i trwa aż do momentu spełnienia tego świadczenia przez dłużnika. Celem ustalenia wymagalności świadczenia głównego należy odnieść się do treści art. 455 k.c., zgodnie z którym jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania.

W przedmiotowej sprawie strony określiły termin spełnienia świadczenia. Jak wynika z treści dołączonych do pozwu faktur VAT, na którą powołuje się w pozwie powódka, termin zapłaty został określony do 30 dnia od dnia wystawienia. Zatem jest to termin, do upływu którego pozwana winna spełnić świadczenie poprzez zapłatę umówionej kwoty. Z upływem powyższego trzydziestego dnia roszczenie odnośnie należności głównej wynikającej z faktur VAT staje się wymagalne. Skoro termin spełnienia świadczenia został dokładnie sprecyzowany, to ustawowe odsetki należało liczyć z upływem trzydziestego dnia poczynszy od dnia wystawienia faktury.

Tym samym w ocenie Sądu powódka w całości dowiodła zasadności swojego roszczenia zarówno co do samej zasady, jak i co do konkretnej żądanej kwoty. Wypełniła nałożony nań dyspozycją art. 6 k.c. obowiązek dowodowy. W tym kontekście roszczenie powódki odnośnie należności głównej sformułowane zostało w sposób jasny, podlegający ewentualnej weryfikacji przez pozwaną i nie budziło wątpliwości Sądu w świetle przytoczonych okoliczności i przedłożonych w sprawie dowodów. W przedmiocie roszczenia o zapłatę odsetek powódka, w oparciu o treść art. 455 k.c. prawidłowo wykazała termin wymagalności świadczenia głównego, zaś treść art. 481 § 1 k.c. przesądza, iż odsetki są płatne już z momentem bezskutecznego upływu terminu spełnienia świadczenia głównego.

Odnosząc się do podniesionych przez stronę pozwaną zarzutów oraz twierdzeń dotyczących istnienia dochodzonej pozewm wierzytelności wskazać należy, iż Sąd uznał je za niewiarygodne. Pozwana w toku sprawy nie wykazała, ich prawdziwości. Wskazać należy, iż w wyniku wydania umówionych rzeczy przez powódkę zostały one następnie wykorzystane w procesie wymiany instalacji elektrycznych w halach należących do pozwanej. Zatem bezsprzecznie w majątku pozwanej powstała relatywna korzyść materialna czego skutkiem jest uszczerbek w majątku powódki. W związku z powyższym powódka uprawniona jest na podstawie zawartej umowy dochodzić od pozwanej zapłaty kwoty stanowiącej równowartość wydanych rzeczy. Celem uchylenia się od zapłaty pozwana winna w toku postępowania wykazać, iż nie jest upoważniona do spełnienia świadczenia z tytułu zawartej umowy. Pozwana takiej okoliczności nie wykazała zarówno na etapie postępowania przedsądowego, jak również w toku postępowania sądowego. Pozwana nie dowiodła, iż w wyniku oszustwa doszło do niekorzystnego rozporządzenia jej mieniem, za pomocą wprowadzenia jej w błąd. Mimo, iż niniejszy Sąd nie jest władny dokonać merytorycznej ani formalnej weryfikacji postanowienia Prokuratury Rejonowej w Zielonej Górze z dnia 29 stycznia 2016 roku, gdyż nie stanowi to przedmiotu niniejszego postępowania, to jednak należy wskazać, iż z uzasadnienia tegoż postanowienia wynika, że „dostarczony towar był niezbędny do przeprowadzenia remontu. Wraz z towarem przekazywano faktury VAT, w treści których szczegółowo określono rodzaj, ilość oraz cenę poszczególnych pozycji. Po dokonaniu kontroli merytorycznej treści faktur VAT zapadała decyzja o dokonaniu płatności. Kwestia zawyżonej ceny za jaką sprzęt został nabyty nie może być podstawą do uznania, że [pozwany] został wprowadzony w błąd. Zatem należy wysunąć wniosek, iż skoro pozwana przyjmowała towar akceptował jednocześnie jego cenę.

Na etapie postępowania sądowego pozwana zamierzała uwolnić się od zobowiązania powołując się na wadę oświadczenia woli w postaci błędu. Zgodnie z dyspozycją art. 84 § 1 k.c. w razie błędu co do treści czynności prawnej można uchylić się od skutków prawnych swego oświadczenia woli. Jeżeli jednak oświadczenie woli było złożone innej osobie, uchylenie się od jego skutków prawnych dopuszczalne jest tylko wtedy, gdy błąd został wywołany przez tę osobę, chociażby bez jej winy, albo gdy wiedziała ona o błędzie lub mogła z łatwością błąd zauważyć. Powołanie się na błąd jest dopuszczalne, jeżeli uzasadnia przypuszczenie, że gdyby składający oświadczenie woli nie działał pod wpływem błędu i oceniał sprawę rozsądnie, nie złożyłby oświadczenia tej treści (§ 2 art. 84 k.c.). Istota cytowanego przepisu sprowadza się do kwestii błędu, rozumianego jako mylne wyobrażenie człowieka o rzeczywistości. Jednakże na gruncie normatywnym znaczenie będzie miał tylko błąd prawnie doniosły. Zgodnie z w/w artykułem za taki można uznać jedynie błąd co do treści czynności prawnej, czyli mylnym wyobrażeniu o którymkolwiek składniku treści

konkretnej czynności prawnej. Nie bez znaczenia pozostaje również okoliczność, iż błąd winien zostać wywołany przez osobę odbierającą oświadczenie woli od kontrahenta, co pozwana próbowała wykazać w przedmiotowej sprawie, ale również okoliczność wiedzy adresata istnienia świadomości błędu po stronie składającego oświadczenie woli oraz braku takiej świadomości, mimo możliwości łatwego zauważenia błędu. Ustawodawca uzależnia przy tym okoliczność powoływania się na błąd wprowadzając wymóg istotności błędu, jego prawnej doniosłości. Zatem powołanie się na błąd jest możliwe jedynie wówczas, gdy składający oświadczenie woli, nie działając pod jego wpływem i oceniając sprawę rozsądnie, nie złożyłby oświadczenia tej treści.

W przedmiotowej sprawie współczynnik należytej staranności pozwanego związany z rozsądną oceną skutków stosunku zobowiązaniowego jest zwiększony z uwagi na fakt, iż prowadzi działalność gospodarczą. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się na tendencje do nakładania na przedsiębiorców coraz większej ilości obowiązków, zwiększając tym samym zakres ich odpowiedzialności. Sąd Najwyższy w swoich orzeczeniach wskazuje, że należyta staranność wymagana przy uwzględnieniu zawodowego charakteru prowadzonej działalności, uzasadnia zwiększone oczekiwania co do umiejętności, wiedzy, skrupulatności i rzetelności, zapobiegliwości i zdolności przewidywania. Obejmuje także znajomość obowiązującego prawa oraz następstw z niego wynikających w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17.08.1993 r. pod sygn. akt III CRN 77/93; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 02.04.2014 r. pod sygn. akt IV CSK 404/13).

W ocenie Sądu pozwana bezpodstawnie powołuje się na błąd, zaś powoływane w pismach procesowych okoliczności i podnoszone zarzuty potwierdzające wystąpienie błędu są rezultatem jedynie niezachowania należytej staranności przez pozwaną. W przypadku umowy sprzedaży elementem stosunku zobowiązaniowego jest cena. Strony mogą określić ją dowolnie, jednakże umowa zostaje zawarta z momentem uzgodnienia wszystkich elementów przedmiotowych umowy i jej akceptacją przez strony stosunku zobowiązaniowego. Pozwana zaakceptowała warunki zawartej umowy, przyjęła towar i dokonała częściowej zapłaty. Dopiero podczas weryfikacji kolejnych zamówień pozwana spostrzegła, iż ceny u konkurencji jak i ceny internetowe powódki są niższe niż zamieszczone na fakturach, co miało miejsce w sierpniu 2015r. (zeznania prezesa pozwanej), jednakże pozostało to bez wpływu na decyzje pozwanej co do kolejnych zamówień i odbioru towaru. W tym miejscu należy podkreślić, że dysproporcja cen w stosunkach handlowych nie przesądza o wystąpieniu błędu. Jak wskazał Sąd Najwyższy nie stanowi błędu co do treści czynności prawnej mylna ocena zarówno aktualnych, jak i przyszłych okoliczności, nieobjętych treścią dokonanej czynności (np. prognozowanego wzrostu wartości nabywanego przedmiotu)(vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15.10.1997 r. pod sygn. akt III CKN 214/07). Poza tym w niniejszej sprawie brak jest jakichkolwiek dowodów wskazujących na to, iż powódka miałaby zapewnić pozwaną o tym, że cena oferowana przez powódkę była najkorzystniejszą ceną na rynku. Zresztą, co istotne sam prezes pozwanej przyznał, że „od firmy A- (...) nikt nie udzielił informacji, że ceny oferowanego towaru będą cenami internetowymi”. Ponadto zgłoszony zarzut związany z wystąpieniem wady oświadczenia woli należy oceniać także przez pryzmat pierwotnego stanowiska pozwanej zaprezentowanego w reakcji na wezwanie do zapłaty z dnia 30.11.2015r. Otóż w skierowanym do powódki piśmie z dnia 08 grudnia 2015r. (k. 18 akt), pełnomocnika pozwanej, nic nie pisze o błędzie, który rzekomo miał być wykryty pod koniec listopada 2015r. (jak z kolei twierdził w piśmie z dnia 30.09.2016r.), natomiast twierdzi w nim, że pozwana nigdy nie zamawiała przedmiotowych towarów, nie odbierała ich, nie sprawdzała ich ilości oraz jakości. Na marginesie należy zaznaczyć, iż prezes pozwanej będąc słuchany na rozprawie przyznał, iż nie wie dlaczego oświadczenie o błędzie pozwana złożyła dopiero w sierpniu 2016r.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał, iż pozwana nie dowiodła prawdziwości podniesionych przez siebie twierdzeń, których przedmiotem był błąd co do treści czynności prawnych. Skutkiem złożenia oświadczenia pod wpływem prawnie doniosłego błędu jest wzruszalność dokonanej w ten sposób czynności. W tej sytuacji uchylenie się pozwanej od skutków prawnych złożonego oświadczenia woli, dokonanego pismem z dnia 11 sierpnia 2016 roku (k. 164-165 akt sprawy) uznać należy za bezpodstawne, skoro pozwana nie wykazała podstawy tej czynności prawnej, którą stanowił błąd. Rezultatem nieskutecznego uchylenia się od skutków czynności prawnych jest również nieskuteczność dokonanego przez pozwaną potrącenia.

Odnosząc się do pozostałych zarzutów pozwanego wskazać należy, iż Sąd uznał za wątpliwą okoliczność, iż A. K. otrzymał od pozwanej upoważnienie do zamawiania materiałów do wysokości kwoty 200.000 zł. Ta okoliczność nie

została toku postępowania dowodowego udowodniona. Wskazać należy, iż powierzając wykonywanie czynności A. K., pozwaną obciąża ponadto winą w wyborze, tym samym odpowiedzialność za jego działania ponosi sama pozwana (art. 429 k.c.). Zresztą na zasadność powyższego twierdzenia wskazuje zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym e-maila k.18 akt, w którym prezes zarządu pozwanej twierdzi, iż zgodnie z umową A. K. miał gwarantować rabaty od cen internetowych w wysokości 30 do 70%. Ponadto prezes pozwanej będąc słuchany na rozprawie przyznał, że „pozwana spółka popełniła błąd na początku, że zgodziła się na zawarcie ustnej umowy z panem K. o współpracy. Błędem moim było przekazanie swobody zamawiania towaru u powódki panu K.”.

Na marginesie należy wskazać, że strona pozwana nie wykazała ponadto okoliczności, iż u innego przedstawiciela firmy A- (...) pozwana otrzymała ofertę o ok. 20 % niższą od cen internetowych powódki. Skoro pozwana stwierdziła, iż wystąpiła do innego przedstawiciela powódki to winna wykazać tą okoliczność i w tym celu przedłożyć dowód w postaci dokumentu. Pozwana takiego dowodu również nie przedłożyła.

W konsekwencji uznać należy, iż pozwana skutecznie nie przeciwstawiła się żądaniu powódki zgłoszonym w pozwie. Faktury dostarczane przez powódkę pozwanej były podpisywane przez pracownika pozwanej będącego księgowym, weryfikowane przez prezesa pozwanej spółki. Zatem należy wysunąć logiczny wniosek, iż pozwana miała od początku świadomość zarówno ilości towaru jaki zamawiał dla niej A. K. jak również ceny jaką musi uiścić za ich zakup. Ponadto w ocenie Sądu z uwagi na fakt, iż kwoty wynikające z przedłożonych do pozwu faktur nie są kwotami drobnymi, lecz stanowią kwoty znaczne bowiem kilkudziesięcioletnie, to nie sposób przyjąć i zaakceptować, iż racjonalnie działający przedsiębiorca, świadomie nie wykazuje minimum należytej staranności i przez okres prawie roku nie kontroluje wydatków i kosztów prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej. I co istotne w warunkach, gdy posiada wykwalifikowanych pracowników jak chociażby księgowo. Ponadto w kontrze do tego rodzaju hipotezy stoi fakt, iż jak sam prezes pozwanej spółki przyznał, że „w ramach prowadzonej działalności gospodarczej pozwana zakupuje różne towary od różnych firm. Wówczas weryfikowaniem cen w większości zajmuje się ja, także kierownik produkcji jak również księgowa przy jakis prostszych rzeczach”.

Mając powyższe ma uwadze Sąd uwzględnił powództwo, czemu dał wyraz w punkcie 1 sentencji wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł zgodnie z art. 98 k.p.c. Stosownie do w/w przepisu, strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Powołany przepis ustanawia dwie zasady rozstrzygania o kosztach procesu, tj. zasadę odpowiedzialności za wynik procesu oraz zasadę orzekania o zwrocie kosztów niezbędnych i celowych. Przepisy art. 98 § 2 i 3 k.p.c. statują niezbędne koszty procesu, i tak stosownie do § 3 do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa w sądzie. Jednakże pełnomocnikiem strony powodowej był radca prawny, zatem zastosowanie obok art. 98 k.p.c. znajduje art. 99 k.p.c., zgodnie z którym stronom reprezentowanym przez radcę prawnego zawraca się koszty w wysokości należnej według przepisów o wynagrodzeniu adwokata. W niniejszej sprawie koszty postępowania wyniosły 9.755 zł. i złożyły się na nie opłata sądowa w kwocie 2.538 zł. wynagrodzenie pełnomocnika powoda w kwocie 7.200 zł., zgodnie z § 2 pkt. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015, poz. 1804) opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

W związku z powyższym Sąd mając na uwadze, że pozwany przegrał sprawę w całości orzekł jak w punkcie 2 wyroku.

W myśl zaś art. 113 ust 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2005 Nr 167, poz. 1398 ze zmianami) kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. W związku z tym, mając na uwadze, że pozwany uległ w całości żądaniu powoda Sąd stosownie do punktu 3 wyroku nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kaliszu kwotę 1.902,19 złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa, na które składają się koszty stawiennictwa świadków (koszty podróży i utracone zarobki/dochody).